

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 07CI1.doc

Comissió d'Interior

IX legislatura / Segon període / 8 de juny de 2011

Comissió d'Interior

Presidència

de l'Excm. Sr. Celestino Corbacho i Chaves

Sessió núm. 7

SESSIÓ NÚM. 7

La sessió s'obre a ***. Presideix Celestino Corbacho i Chaves, acompanyat del vicepresident, Xavier Crespo i Llobet, i del secretari, Josep Sicart i Enguix. Assisteix la Mesa el lletrat Francesc Pau i Vall.

Hi són presents els diputats Marta Alòs Lòpez, Francesc Bragulat i Bosom, Jaume Domingo i Planas, Lluís Guinó i Subirós, Marta Llorens i Garcia i Joan Recasens i Guinot, pel G. P. de Convergència i Unió; Joaquim Llena i Cortina, Josep M. Sabaté Guasch i Xavier Sabaté i Ibarz, pel G. P. Socialista; Pere Calbó i Roca i Jordi Cornet i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Jaume Bosch i Mestres, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Oriol Amorós i March, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Alfons López i Tena, pel S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre l'actuació del seu departament amb relació als incidents de la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 354-00037/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
2. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre l'operació de desallotjament de la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 354-00038/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
3. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre l'operació de desallotjament de la plaça de Catalunya de Barcelona i d'altres llocs de Catalunya del 27 de maig de 2011 (tram. 354-00039/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
4. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb el conseller d'Interior sobre la intervenció dels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya de Barcelona el 27 de maig de 2011 (tram. 354-00040/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
5. Sessió informativa de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre les accions dutes a terme pels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya de Barcelona el 27 de maig de 2011 (tram. 355-00035/09). Conseller del Departament d'Interior. Sessió informativa.
6. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre la intervenció policial a la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 354-00041/09). Grup Parlamentari Socialista, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

El president

Bona tarda.

Sol·licitud

de compareixences acumulades del conseller d'Interior (tram. 354-00037/09, 354-00038/09, tram. 354-00040/09 i tram. 354-00041/09)

Comencem la sessió de la comissió per donar..., perquè es vegi la sol·licitud corresponent presentada pels diferents grups de la compareixença del senyor conseller, la sessió informativa de la Comissió d'Interior per informar sobre les accions dutes a terme pels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya el passat 27 de maig.

Atenent que aquesta compareixença està demanada per diferents grups parlamentaris: pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds - Esquerra Unida i Alternativa, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, el Subgrup Parlamentari Ciutadans i el Grup Parlamentari Socialista, però a la vegada també el conseller va demanar comparèixer a la comissió per informar del que anteriorment esmentava.

Atenent a aquesta qüestió, si no hi ha inconvenient, el que faríem serà sotmetre a una sola votació formalment la compareixença per tant del senyor conseller en una sola votació. Entenc que no hi ha inconvenient també que en aquesta votació s'inclouï la sol·licitud feta pel grup Ciutadans, que no formen part formalment, jurídicament d'aquesta comissió, a través del subgrup, però suposo que no hi ha problema que també quedi constància que ha estat sol·licitada i demanda també a la vegada pel subgrup de Ciutadans.

Si no hi ha per tant cap intervenció, cap demanda d'aclariment, passariem directament a votació.

Vots a favor de la compareixença del senyor conseller?

Sessió informativa

de la Comissió d'Interior amb el conseller d'Interior sobre les accions dutes a terme pels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya de Barcelona el 27 de maig de 2011 (tram. 355-00035/09)

Molt bé, doncs per unanimitat queda aprovada, en el ben entès, perquè consti a l'acta, que també el senyor conseller compareix per iniciativa pròpia. A partir d'aquí, de la mateixa manera que en altres sessions, com ja vostès tots saben, el desenvolupament de la sessió serà: primer tindrà la paraula el senyor conseller, amb un màxim de temps d'una hora; posteriorment, per part dels grups, de major a menor, tancant Convergència i Unió, per un temps màxim de quinze minuts. Ja els anticipo, si us plau, que la Mesa, la presidència serà estricta amb els quinze minuts, donat que és un temps màxim, i a més a més ampli. Posteriorment, el senyor conseller podrà respondre les qüestions que consideri per un màxim de trenta minuts; posteriorment, amb un màxim de tres minuts, per a les precisions i aclariments que hi hagi per part dels diferents grups, i finalment el senyor conseller tindrà la paraula per tancar el torn d'aquesta compareixença, per un termini màxim de deu minuts.

Sense res més, agrair al senyor conseller, al director general i a tot el personal del seu departament la seva compareixença avui aquí en aquesta comissió. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies per la seva assistència, i també saludo els representants de la Sindicatura de Greuges, alguns representants també sindicals del cos dels Mossos d'Esquadra; també el senyor Sellarès, i a tots els representants també dels mitjans de comunicació que segueixen aquesta comissió sol·licitada per grups parlamentaris i per mi mateix. I agraeixo al president i a la Mesa de la comissió, doncs, la deferència d'haver-la pogut convocar doncs amb aquesta celeritat. Com veuen, m'acompanya el director general de la Policia, el senyor Manel Prat, i també el secretari general, el senyor Gibert, el meu cap de gabinet, i representants també i responsables del meu gabinet. Hi veig també el delegat del Govern a Barcelona, a qui agraeixo també la seva assistència.

Necessito contextualitzar el que va passar el dia 27 de maig, i començaré per tant recordant que el 15 de maig es produeixen una sèrie de concentracions, no només a Catalunya sinó a tot l'Estat espanyol, a la plaça Catalunya també, i a altres places del nostre país, manifestant i responent a una convocatòria d'alguna manera a través de la xarxa i a través de diferents iniciatives d'entitats i de ciutadans, doncs, individuals, que s'aglutina al voltant, inicialment, de la «Democràcia real, ja!», del col·lectiu d'indignats amb la situació al país, i que provoca a partir del dia 16 de maig una sèrie d'acampades. Unes acampades que és evident, i ho vull deixar molt clar, que constitueixen un fenomen complex, que s'ha de considerar en tota la seva extensió. És una forma d'expressió d'unes posicions polítiques, socials, individuals i col·lectives, que com a tals són plenament legítimes, i que manifesten, interpreten una inquietud social de milers de milers de persones al nostre país, a l'Estat, davant la incertesa sobre el seu futur personal, col·lectiu, i en definitiva també la seva inquietud, el seu *desaprovament* amb relació, doncs, a l'ordre establert o al funcionament de la democràcia, del sistema financer, de la perspectiva que tenim a curt i a mitjà termini. Vull dir també, de totes maneres, que al mateix temps ocasionen una ocupació continuada d'espais públics, en alguns casos contravenint normatives existents i que en alguns casos també han pogut arribar a impedir l'ús d'aquests espais a altres ciutadans i també per a altres activitats. Arbitrar aquestes situacions, integrar aquestes iniciatives per part dels poders públics, es fa molt difícil si no hi ha diàleg, si no hi han interlocutors, si no hi ha, en definitiva, una capacitat de traslladar, interpretar, canalitzar aquestes inquietuds i de posar-les d'alguna manera dins del que és el nostre espai de convivència i de la nostra democràcia. Vull dir al mateix temps que aquesta situació i aquesta iniciativa apareix en el marc d'una campanya electoral i, per tant, una setmana abans estrictament de les eleccions municipals. A Barcelona i a altres ciutats i pobles de Catalunya, per tant, es produeix aquest fenomen, aquestes acampades, d'una manera pacífica ocupant l'espai públic, i que malgrat que contravenir algunes ordenances municipals va ser, per part de tots, consentides, aquestes acampades, i tolerades. Vull recordar en el cas de Barcelona estrictament els articles 58 i 60 de l'Ordenança de convivència ciutadana a l'espai públic de Barcelona, que crec que són prou clares. Vull recordar també en aquest sentit que el mateix 18 de maig, dos dies després, a Barcelona, a la plaça Catalunya, per la matinada, i donant suport a part, en aquest cas, de la

Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, a la Guàrdia Urbana de Barcelona, es va intentar, doncs, procedir a les dues de la matinada a una operació, doncs, també de retirar tendals, de desmantellar el campament incipient que hi havia. Després de moments de diàleg, la guàrdia urbana doncs desisteix del seu intent, ens comunica que no necessita el nostre suport, i aquell intent de l'Ajuntament de Barcelona, de la guàrdia urbana, doncs queda d'alguna manera, doncs, desistit. Vull dir que durant aquests dies, a instàncies de l'Ajuntament de Barcelona, estàvem preparats per intervenir i no ho vàrem fer. i també vull dir que veníem observant si hi havia o no hi havia risc per a la seguretat ciutadana o per alteració de l'ordre públic, i avaluant que no n'hi havia no vàrem intervenir.

Això és així i es desenvolupa durant els dies inicials, fins al dia 19, a les portes ja de la jornada de reflexió i del dia de les eleccions. A requeriment d'alguna institució, i en aquest cas també del departament d'Interior, que demana a la Junta Electoral Provincial un pronunciament, els dies 19 i 20 la Junta Electoral Provincial i la Junta Electoral Central, d'una manera més o menys coordinada, determinen la seva posició contraria a llei, segons interpreten, d'aquestes concentracions en els dies de reflexió i del dia de les votacions. La Junta Electoral Central requereix la llei electoral i commina els convocats a deixar sense efecte les concentracions durant el dia 21, dissabte, i el dia 22, diumenge. Per part de la policia i per part del departament d'Interior, de nou es valora el risc, es garanteix que no hi hagi delictes electorals, s'està molt atent sobre la possible implicació de les concentracions al voltant dels col·legis electorals, s'observa que no hi ha delictes electorals; no intervenim. Analitzem si hi ha risc per a la seguretat ciutadana o per a l'ordre públic, valorem que no n'existeix, molt atent, i no intervenim. L'endemà de les eleccions municipals, desenvolupades en general jo diria que pràctica, diguem-ho així, unanimitat doncs a satisfacció de tothom i amb normalitat democràtica, i també des d'un punt de vista de seguretat ciutadana, l'endemà mateix, a partir de l'endemà de les eleccions, es comença a valorar la situació que pot esdevenir-se el dissabte dia 28, amb la perspectiva d'una possible victòria del Barça en una final de la Champions, i per tant la possibilitat que en cas de victòria tinguem una alta i elevada concentració d'aficionats, de persones que vulguin celebrar la victòria esportiva del Barça. Es comença a analitzar que en casos precedents, i no només en un campionat de lliga o en una victòria d'un torneig notable però no de les

dimensions de la copa d'Europa, poden arribar-se a concentrar, i les previsions amb què es treballa és de més de cinquanta mil persones, seixanta mil persones a Canaletes, al voltant de la plaça Catalunya. Sabem que d'una manera repetitiva i reiterada, malgrat l'èxit de la darrera celebració de la lliga, que va significar també per una certa capacitat de contenció de l'ordre públic per part de la policia, doncs menors aldarulls del que era habitual, sabem que en totes les celebracions al voltant de Canaletes hi ha i es produeixen alteracions de l'ordre públic, atemptats contra propietats privades, contra propietat i patrimoni públic, i evidentment també agressions contra persones i contra la mateixa policia. Des d'aquell mateix dilluns, dimarts, i malgrat, doncs, evidentment i lògicament les incerteses institucionals que es deriven després d'unes eleccions municipals, ens posem en contacte amb diferents alcaldes, i d'una manera especial amb l'alcalde de la ciutat de Barcelona, directament jo mateix i el director general amb la tinent d'alcalde de Seguretat. En aquest sentit avancen les converses, i el dimecres dia 25 hi ha una primera reunió de coordinació operativa del cos de Mossos d'Esquadra, on els responsables operatius, diferents comandaments de la Policia de la Generalitat comencen a planificar, a preveure el nivell de la intervenció. Queda molt clar que l'operatiu ha de ser per retirar material, objectes, estris perillosos de cara al dispositiu del 28 al vespre, i es valoren diferents situacions, diferents opcions, diferents dies d'intervenció, el nombre d'efectius... Comença a haver-hi ja una primera aproximació. El cert és, però, que fins al mateix dijous al migdia no és possible establir la darrera comunicació entre el conseller que els parla i l'alcalde de Barcelona, on l'alcalde conclou, i compartim, la necessitat d'intervenir. Amb una doble perspectiva. Per part de l'alcalde i de l'ajuntament, òbviament, des d'una perspectiva de les ordenances municipals, de la salubritat, de la higiene i de la salut pública; per part del departament, amb una visió clara de garantia de la seguretat ciutadana i de l'ordre públic que es preveu, com és habitual, que pot estar alterat el dia 28 al vespre en el supòsit, repeteixo, encara era hipotètic, d'una victòria del Barça. Dijous al migdia l'alcalde i jo concloem que es farà aquesta operació. El mateix dijous a la tarda hi ha una nova reunió de coordinació, en aquest cas ja s'incorporen membres de la Guàrdia Urbana de Barcelona, on els comandaments de la Policia de la Generalitat, membres de la guàrdia urbana, es dimensiona l'operació, es calibren el nombre d'efectius necessaris, dels serveis de neteja, dels membres de la guàrdia urbana, dels efectius dels Mossos d'Esquadra,

de les diferents unitats, i es programa la intervenció per a divendres dia 27 a les 7 del matí. Vull recordar que aquesta operació en tot moment va tenir molt clar que no era un desallotjament de la plaça Catalunya. No es va plantejar d'alguna manera prohibir, evitar, desallotjar, i per tant trencar una convocatòria, una manifestació, una concentració

Fitxer 2

...i per tant procedir al desallotjament de les persones allà concentrades, en cap moment, sinó que, d'acord amb l'Ajuntament de Barcelona i en aquest cas també amb l'Ajuntament de Lleida i el seu Alcalde, l'operació perseguia una finalitat que era desmantellar, retirar, recuperar la normalitat de la plaça per part de l'ajuntament i una doble finalitat, la més transcendent al nostre entendre, que era eliminar risc, valorar la perillositat potencial que hi havia en el campament organitzat d'una manera espontània i que contenia un nombre important d'estris susceptibles i de material susceptible de ser utilitzat en una situació d'una certa batalla campal, d'alteració de l'ordre públic, no pas per part dels concentrats, sinó pels habituals que són els que d'una manera o altra alteren l'ordre públic en les celebracions del Barça al voltant de Canaletes.

No desallotjar, operació de salut pública per part de l'ajuntament, operació de seguretat ciutadana i d'orde públic per part de la Generalitat.

Com he dit abans, la decisió final i última es decideix i es pren per part de l'alcalde i jo mateix el dijous 26 al migdia. Vull recordar, i ho he dit al principi, però torno a insistir, estem ja al dia 25, 26 de maig, des del 16 de maig no hi ha interlocució, no hi ha medicació, no hi ha diàleg, no hi ha capacitat d'analitzar la situació i de valorar el risc potencial, ningú assumeix la capacitat de ser interlocutor o portaveu o de traslladar les inquietuds per part de cap col·lectiu, de cap persona, de cap portaveu, de cap mediador.

En les reunions operatives per part dels comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra i parlant amb els dirigents també i els intendents de la Guàrdia Urbana, s'arriba a la conclusió i es programa l'operació. I es decideix que és millor actuar el divendres al matí que no el dissabte, que és millor a les 7 del matí, millor de dia, per coordinar bé els efectius dels Mossos d'Esquadra, de la Guàrdia Urbana, dels

serveis de neteja, amb la finalitat de l'operació que no és altra que procedir a una certa desmantellament del campament. Per no actuar amb nocturnitat, per no fer creure ningú que actuàvem d'una manera amagada, emparats per l'obscuritat i que volíem fer fora ningú.

Torno a repetir que aquesta reunió es planifica, es programa, com és habitual fer-ho, per part dels mateixos comandaments dels Cossos, i en aquest cas del Cos dels Mossos d'Esquadra.

Les previsions inicials són que aquesta operació hauria d'iniciar-se a les 7 del matí i finalitzar a quarts de deu, amb dues hores i mitja. Els serveis de neteja avaluen en una primera instància que faran falta cinc camions de neteja. Es programen i es reparteixen les responsabilitats entre els diferents cossos per fer els cordons de seguretat de l'exterior i de l'interior de la plaça. Es decideix qui portarà el diàleg inicial, intendent de la Guàrdia Urbana que comanda conjuntament amb alguns dels nostres caps operatius l'operació in situ. Es decideix que es deixarà retirar els objectes a tothom que ho desitgi, que es deixarà abandonar la plaça lliurement, que fins i tot les persones que optin per quedar-se mentre es quedin l'operació tindran accés als serveis i podran reintegrar-se en la seva concentració, pacífica. Es coordina amb l'empresa de l'electricitat per poder tallar i efectuar els talls necessaris dels alternadors i dels generadors i dels transformadors elèctrics. Es fa un brífung, el raonable i el normal cada dia que hi ha una operació, a les 6 del matí. I a quarts de set, apareixen ja a la plaça Catalunya els primers operatius i els primers efectius.

A les 6 del matí, els concentrats a la plaça Catalunya estaven advertits, desperts i esperant l'arribada dels efectius. Haig de suposar que tractant-se d'una operació on entre efectius de la Guàrdia Urbana, dels Mossos d'Esquadra i personal de neteja, de més de cinc-centes persones, doncs, haig de suposar que algun comentari deuria arribar. A les 6 del matí, els 450 concentrats a la plaça Catalunya estaven desperts.

Unes cent cinquanta persones entenen el que se'ls explica des de l'inici, retiren els seus patracols [#], les seves pertinences, i surten de l'interior de la plaça Catalunya. Aproximadament, unes tres-centes persones decideixen, en el seu dret, perquè tampoc era la nostra intenció desallotjar ningú, quedar-se.

A dos quarts de vuit, entren els primers camions i es comença la primera operació de retirada i desmantellament de bona part del campament.

Només mitja hora més tard, a prop de les 8 del matí, ja hi ha el primer intent d'intrusió i d'agressió a la línia policial, es comencen a obstruir els diferents camions i serveis de neteja, que ja s'havien adonat que amb cinc camions no en farien prou i que feia falta més operatius i més camions.

Les primeres agressions i els primers insults, es passa ja en alguns llocs de resistència passiva a una oposició activa, es desinflen i es punxen rodes, s'intenta boicotejar els materials i els camions i els operatius dels serveis de neteja.

Tot això després d'haver destinat, des de les 7 fins a quarts de vuit, més de mitja hora de diàleg, d'informació, d'explicació, d'intent també de trobar interlocutors.

A partir de les 9 del matí, es comencen ja preceptivament els avisos corresponents per megafonia per advertir, doncs, que les unitats intervinents, doncs, hauran de procedir a retirar les persones que obstaculitzen els serveis de neteja i per tant l'actuació que dirigeixen els Mossos d'Esquadra amb el suport de la Guàrdia Urbana i que efectuen els serveis de neteja municipals.

A partir d'un quart d'onze, i els caps operatius ho estimen pertinent, s'incorporen més efectius de l'Àrea Regional de Recursos Operatius, i pocs minuts abans de dos quarts d'onze, arriben ja els efectius de la brigada mòbil.

A dos quarts d'onze, es veuen obligats, amb els avisos pertinents, d'iniciar la primera actuació per intentar retirar les persones que obstaculitzen els serveis de neteja, per protegir els efectius que estan en la primera línia de contenció dels cordons de seguretat, i per tant comencen ja, d'una manera fefaent els primers aldarulls durs.

Vull remarcar: dos quarts d'onze, tres hores i mitja després d'haver començat l'operació.

L'oposició dels concentrats contra el que legítimament s'estava duent a terme passa de resistència passiva, al cap de poca estona, a oposició i a confrontació activa. Actes violents i de força per a impedir la policia la seva feina, per impedir a la policia la seva feina.

La policia, després de tres hores de diàleg, d'intentar convèncer per treure els que obstaculitzaven operativament la policia, els camions, els serveis de neteja, comença primer amb mètodes suaus, però quan la rebel·lió passa a la bel·ligerància, hi ha obstrucció a la força i a la violència, quan després de tres hores i mitja, repeteixo, s'intenta boicotejar l'operació, es passa ja de... de l'obstrucció, fins i tot a l'agressió, s'impedeix la circulació, i dins del moviment de protesta dels indignats és evident que es fa impossible de discriminar els col·lectius o les persones, les més actives violentes, les més passives, però que d'alguna manera també col·laboren a intentar obstaculitzar una operació.

Lamento que hi hagués gent de bona fe que intentés d'alguna manera, doncs, creient que feien el que havien de fer i el que volien fer, doncs, no diré veure's arrossegada, però sí col·laborar, doncs, d'una clara obstrucció a l'actuació de la policia.

La policia no va fer el primer pas. Torno a repetir que la primera càrrega contundent s'ha de produir a les 10:30, dos quarts d'onze. I la resposta no va ser contra tots els acampats, sinó contra els qui obstaculitzaven, impedièn o agredien la línia policial o els operatius que defensaven els serveis de neteja.

La policia no va buscar la confrontació. I sé que no vull ni puc rebatre totes les imatges que s'han produït durant els mitjans de comunicació en els darrers dies. I són, i també n'hi han d'imatges en les que s'observa, doncs, que hi han clarament agressions en contra la policia, i que hi han moviments clarament destinats a obstaculitzar i a impedir una operació que legítimament, podia agradar o no agradar, però que dues institucions acorden, i que en aquest cas tant l'Alcalde de Barcelona, en l'exercici de la seva responsabilitats, com el conseller que els parla en les seves, doncs, creuen que s'han de produir.

El resultat final de tota aquesta situació són vuitanta-quatre persones, dels concentrats, ateses pels serveis d'emergència, deu requereixen un nivell o altre d'atenció hospitalària, només un concentrat en una intervenció hospitalària, amb el colze trencat, com a conseqüència d'haver caigut del sostre d'una caseta de serveis. Trenta-set Mossos d'Esquadra atesos pel servei d'emergències, dos d'ells amb intervenció hospitalària, i quatre membres de la Guàrdia Urbana, segons les informacions que tinc, també, en necessitat de ser atesos.

De cinc camions inicialment previstos es passa a trenta-cinc camions evacuats amb estris, amb material, amb diferents situacions, amb diferents instruments que per part de la valoració del risc de la concentració descontrolada que teníem haguessin pogut ser, evidentment també, objecte d'actuació i d'alteració de l'ordre públic en la festa de l'endemà.

Mentre jo mateix, com a conseller d'Interior, assumia la responsabilitat de l'actuació el divendres a la tarda i donava explicacions, unes primeres explicacions, el divendres, 27, per primera vegada s'obren línies de diàleg, apareixen interlocutors i alguns mediadors. Es demana a la Direcció General de la Policia consell per veure com s'ha d'abordar la possible celebració de Canaletes de l'endemà. S'obren línies de diàleg.

La pregunta que suposo que molta gent es fa: s'hagués provocat, aquest diàleg, sense la intervenció del matí? No ho sabrem mai, però jo crec que no. No es va produir davant d'unes eleccions municipals, un fet segurament molt més transcendent per la democràcia, per la política, pel funcionament normal d'un país. No era aquesta la nostra voluntat, no puc lligar fet i d'alguna manera causa i efecte. En qualsevol dels casos, només els puc dir que fins divendres 27 a la tarda això és constatable, no hi ha cap diàleg.

El mateix divendres a la tarda i el mateix dissabte al matí, part del material que es reintroduït el mateix divendres al migdia després que els operatius es retirin, i dic només part, el que és evident és que el que s'ha construït, implantat i construït durant dotze dies, des del 15 fins el dia 27, en vint-i-quatre hores és impossible que es torni a organitzar.

En qualsevol dels casos, una part d'aquest nou material i d'aquests nous estris que tornen a elevar lleugerament, doncs, l'element de risc que és el que s'havia valorat, durant el divendres a la tarda i sobretot durant dissabte bona part d'ell és evacuat, retirat, emmagatzemat, en tres locals de Barcelona, i al vespre, el que és cert és que el dia 28 no queden bombones, ni transformadors, ni barres, ni neveres, ni trocs de fusta, ni palets.

Algú podrà dir: això ja madurava pel seu propi procés, no calia, aquesta intervenció. És possible. Però només hi ha una persona que té una responsabilitat que és obvia i que va més enllà del que tothom pugui opinar, que és el conseller

que els parla, que és el que té la responsabilitat de l'ordre públic i de la seguretat d'aquest país. I que amb les informacions que captàvem i amb les informacions que arribaven dels propis comandaments de la policia vàrem valorar que calia intervenir per eliminar el risc i la incertesa davant d'una celebració important del Barça. I que en allà hi havia, a dins d'aquell campament espontani, elements de risc notables que calia d'una manera o altra actuar, intervenir.

Jo no podia obviar aquest risc i no vaig fer-ho.

És el moment de recordar potser també que en els darrers dies, només en els darrers dies, fins i tot des dels mateixos col·lectius, alguns concentrats, aquí i allà, han començat a sorgir veus i opinions que posen en evidència que els problemes que l'alcalde i jo vàrem valorar el dia 26 comencen a ser valorats ara pels propis concentrats. Comencen ha haver-hi greus problemes de salubritat, d'higiene, de convivència i de seguretat ciutadana. L'alcalde i jo vam valorar-ho abans i no crec que ens precipitéssim.

L'endemà, el Barça guanya la Champions. El dia 28, el país i els afeccionats al futbol i els afeccionats al Barça tenen una nova alegria col·lectiva. I es confirmen les previsions: en l'hora de màxima afluència més de cinquanta, seixanta mil persones ocupen Canaletes, les Rambles, una part del carrer Pelai, els entorns de la plaça Catalunya. Entre dos, tres mil, quatre mil persones al centre de la plaça de Catalunya.

La celebració discorre, malgrat la seva magnitud, amb normalitat per quasi tothom, per quasi tothom. Els conats d'agressió dels vàndals habituals o dels que s'apunten a la festa, doncs, comencen bastant d'hora, a partir de les 12, fins i tot en algun moment a quarts de dotze hi ha algun conat d'agressió en algun punt de la plaça Catalunya amb els acampats i amb els concentrats. Sortosament no es repeteixen ni es continuen.

Entre les 12 de la nit i quarts de dues, més de cinquanta, seixanta mil persones es troben a l'entorn de Canaletes. Entre tres i quatre mil persones a la plaça Catalunya. Més de cinc-centes persones, en diferents moments i en diferents onades

Fitxer 3

...comencen ja a increpar, a agredir la policia.

Més de dues hores de contenció –dues hores i mitja–, prop de..., minuts abans de les tres els comandaments operatius –com és habitual, sempre prenen les decisions operatives els diferents comandaments que operen per part de la policia– ordenen als seus efectius el desallotjament del carrer Pelai i de les Rambles. Com he dit, l'operació, que el director general va qualificar d'impecable, del dia 28 acaba amb 84 detinguts, amb 92 ferits i, a part, 36 mossos d'esquadra i 8 guàrdies urbans de l'Ajuntament de Barcelona també amb diferents tipus de contusions i ferits.

Fins aquí la cronologia. I no esgotaré l'hora que el president de la comissió m'ha donat, i li ho agraeixo.

Hem analitzat tot el que va passar i tot el que s'ha esdevingut des del dia 15, des del dia 16, fins al dia 28, i continuem analitzant-ho dia a dia, perquè encara hi ha una concentració; cada vegada menor, però encara hi ha una concentració. Aquest matí, l'últim informe és de, a tot Catalunya, a les diferents concentracions que encara es mantenen més o menys vives, unes 800-850 persones –a tot Catalunya. Aquesta nit ha plogut i, per tant, a la plaça Catalunya hi havien 50-60 persones. Però, en qualsevol dels casos, al matí n'hi tornen a haver més. Encara hi han uns centenars de persones a la plaça Catalunya.

Davant de l'operació del dia 27, que és evident que es desenvolupa molt diferent a com l'havíem planificat i a com l'havíem desitjat, la primera valoració que es fa és que és evident que, quan s'analitza i es valora i es programa i es planifica l'operació, es valora de manera no suficient el nivell d'agressivitat i de violència amb què van reaccionar els concentrats. Es valora de manera no suficient el nivell d'agressivitat i de violència amb què els concentrats reaccionen davant de l'intent estrictament no de desallotjar, sinó de procedir a un desmantellament del campament per reduir el risc, elevat risc, de cara al dia 28 i també per actuar amb la voluntat de recuperar una certa salubritat i, per tant, des d'un punt de vista d'higiene pública.

És evident que a les situacions de desordre públic, quan acaben no prou bé, es poden posar en dubte moltes coses. I és evident que aquesta revisió crítica s'ha

fet, es fa i es farà. Es posen i es posaran en dubte aspectes de la planificació de l'operatiu.

L'hora, es parla de l'hora, les set del matí. Bé, si tot hagués anat com hagués anat i com estava previst que anés, l'hora, les set del matí, era la més idònia. En dues hores, dues hores i mitja, es desplegava, abans que obrissin els comerços, abans que hi hagués més afluència; es feia, d'alguna manera, amb llum diürna; els operatius podien treballar més; la coordinació entre Guàrdia Urbana, Mossos d'Esquadra i serveis de neteja era la més operativa, era la més fàcil. Es va fer el divendres i no el dissabte, perquè el dissabte havíem de tenir ja 2.500 operatius i efectius preparats per a la possible celebració el Barça, i, per tant, doncs, destinar prop de 300, 400 operatius a una actuació complicada i difícil... A les set del matí. A pilota passada potser algú dirà: «Hauria estat millor les cinc de la matinada.» Potser sí, però només ho sabrem a pilota passada. No vàrem voler, i la policia no va voler, fer-ho amb nocturnitat, per incrementar el nivell, diguem-ho així, de possible reacció hostil, histèria o desconcert, perquè no es donés la reacció, d'alguna manera, davant d'un possible desallotjament amb nocturnitat.

Per tant, hi insisteixo, no es va valorar suficientment el nivell d'agressivitat i de violència amb què van reaccionar els concentrats. L'hora era la més oportuna, analitzant-ho com s'analitzava. Un cop vistos els resultats, doncs, és evident que no va ser la més, d'alguna manera, idònia, però torno a repetir que si tota la resta hagués funcionat bé hauria sigut una hora oportuna.

També els haig de dir que en operacions d'ordre públic es constata –i això ho hem constatat– la imperiosa necessitat que existeixi una única autoritat operativa sobre tots els cossos que hi intervinguin. Això no va ser així.

El dimensionament dels equips de neteja també, i vull lloar el personal que hi va actuar. Han d'entendre que professionals, persones, operaris dedicats a netejar la via pública, que es vegin sotmesos en una situació com aquella no és fàcil; van complir d'una manera excel·lent. Però també és veritat que el dimensionament inicial es va haver de modificar sobre la marxa, i de cinc camions inicialment vam passar a trenta-cinc. I, per tant, la reacció a les primeres hores i als primers minuts de l'operació va ser més lenta del necessari.

I, finalment, la policia es va veure obligada a fer ús de la força. I vull recordar que són els únics que estan legítimament autoritzats a fer ús de la força quan és necessari. Davant d'una resistència inicialment passiva, però després obstrucció i després hostilitat, amenaces, insults –estan preparats per aguantar-ho–, agressions, cops... Això no hauria d'haver passat. I és evident que com a conseller d'Interior hauria desitjat que això no hagués passat.

Valoració final de l'operació. Els objectius es van aconseguir, la finalitat de l'operació es va aconseguir: es va retirar i es va desmantellar el campament. Es va retirar tot el material perillós: bombones de butà, de gas, alternadors, generadors elèctrics, neveres, pals. Material perillós per a una suposada utilització d'una manera determinada i voluntària i específica d'alterar l'ordre públic i d'agredir. I, a més, el dia 28 no es produeixen tampoc conflictes entre el moviment social i els concentrats a la plaça Catalunya i d'alguna manera els que exciten totes les celebracions esportives. Això tampoc es va procedir i tampoc es va produir. I vull recordar que, a més, l'operatiu del dia 28 va tenir molta cura en el fet que el desallotjament dels eixelebrats de la celebració de Canaletes, els vàndals que ataquen permanentment i diàriament cada vegada que hi ha una celebració – Canaletes, el carrer Pelai–, que ataquen la policia, que destrueixen aparadors, que maltracten el mobiliari urbà..., es va tenir molta cura d'esperar dues hores i mitja del que és habitual, a l'hora de procedir al desallotjament d'aquestes persones, d'aquests ciutadans que el que fan és reiteradament, doncs, agredir, trencar la convivència, alterar l'ordre públic. Alguns s'ho prenen com un esport, altres són professionals del desordre; els que estaven a Canaletes, no parlo dels concentrats a la plaça Catalunya.

I es va tenir molta cura quan es va fer el desallotjament el dia 28, 29 ja a la matinada, que no es produís una desbandada col·lectiva. I per això es va esperar i es va intervenir. I van haver-hi més..., ho he dit abans, un centenar de detinguts. A risc també de la integritat de la mateixa policia, perquè amb un centenar de detinguts vol dir que pràcticament un 20 per cent dels personatges que produeixen aquests aldarulls són ja retinguts, i d'alguna manera es va disminuint la capacitat de revolta.

Bé, doncs, finalment, també es va tenir cura quan es va desallotjar, que aquesta, diguem-ho així, «mixtificació» de col·lectius..., que no hi haguessin agressions als

cordons humanitaris, que no se saltés a dintre. Tot i així, van haver-hi cent o cent cinquanta persones que, sortint del carrer Pelai, van saltar els cordons humanitaris, van entrar a la plaça Catalunya, es van esperar que les forces de seguretat retrocedissin, i, quan van tornar al camp de batalla, anaven armats amb ampolles, llaunes i material.

Vàrem retirar els materials perillosos. El 28 no es produeixen conflictes greus – cap – entre el moviment social, els concentrats, els indignats, i els que celebren d'una manera vandàlica la victòria del Barça. Però haig de lamentar, evidentment, les situacions de violència no desitjada ni provocada per les forces d'ordre públic. Ho lamento, sempre ho lamentaré. Podem fer molts acudits i es poden fer moltes intervencions a través de la xarxa. Mai he estat partidari de la violència, ni personalment. No he participat mai de cap gresca ni cap baralla.

Lamento els ferits, lamento els damnificats davant d'aquesta actuació que continuo creient que era necessària per aconseguir els objectius que, des d'un punt de vista de seguretat ciutadana i de garantia de l'ordre públic, tenia la policia. Lamento profundament el mal a la imatge dels Mossos que aquesta operació com s'ha esdevingut ha resultat. Lamento la difusió de valoracions sobre les intencions i els resultats que no s'ajusten del tot a la realitat i que s'hi ha donat crèdit. I no puc fer una relació exhaustiva, però s'han dit mentides i s'han difós mentides i s'han exaltat coses que no s'ajusten a la realitat.

En cap moment..., i hi ha gent que encara continua insistint que vàrem procedir o que vàrem voler fer un desallotjament. En cap cas la policia, el Departament d'Interior, l'Ajuntament de Barcelona es va proposar el desallotjament. No és certa la fotografia que s'intenta d'alguna manera explicitar que hi ha una persona disminuïda física que és presumptament apallissada pels Mossos. En realitat els Mossos intentaven apartar el seu acompanyant, que es parapetava, que feia servir d'escut humà el disminuït, la persona discapacitada. No és certa la imatge de Mossos apallissant un pobre indigent que dormia en un banc de la plaça Catalunya. En realitat, precisament estaven impedit que el cordó saltés precisament per sobre i entressin a la plaça. L'indigent estava adormit, ni tan sols es va despertar; se'l va comminar que es pogués desplaçar. La imatge també estava manipulada.

Fins al diumenge al matí hi havien mitjans de comunicació, fins i tot mitjans de comunicació públics que reiteraven i repetien que hi havia una persona essent operada a l'Hospital Clínic amb la melsa destrossada, el pulmó perforat i amb risc de mort com a conseqüència de l'impacte d'una bola de goma. Això no és cert, és fals. L'única persona intervinguda en un hospital va ser, com he dit abans, la persona o ciutadà que, en caure del sostre d'una cabina de lavabos, es trenca el colze. Aquest pobre ciutadà imaginari alguns mitjans de comunicació l'han matat dues o tres dies. Això evidentment ha correput per la xarxa i a nivell internacional.

No és veritat que hi hagués assetjament i agressió a professionals de la premsa. Només surten imatges vàries dels indignats asseguts a terra de forma pacífica; és cert, hi eren. Però també hi eren..., que no d'alguna manera apareixen i també n'hi han: abans o després, que llencen objectes, pedres, que lesionen policies, que se'ls provoca, que es puguen a sobre els cotxes patrulla, a sobre de les furgonetes, que impedeixen el funcionament dels vehicles de neteja.

No és certa la carta anònima d'un mossos d'esquadra denunciant l'actitud dels seus companys. No són certs els "tuiters" que se m'atribueixen a mi i a altres persones manifestant opinions ofensives. No és cert el perfil d'un mossos en el Facebook que es vanagloria d'haver agredit els indignats. Pengen un PowerPoint on denuncien una mossos d'esquadra que havia participat en assemblees. Tampoc, evidentment. El que sí que és cert és que hi han mossos d'esquadra que apareixen fotografiats, que es pengen a la xarxa les seves fotografies identificant-los, i fins i tot que hi han mossos i mosses d'esquadra als quals se'ls identifica el domicili i apareixen pintades a la porta de casa seva, identificant on hi han mossos de la Brimo.

Reconec que no vàrem valorar de manera suficient el risc que grups radicals aprofitessin aquest moviment social per provocar la confrontació violenta amb l'autoritat. Hem après la lliçó. Em proposo intentar, al màxim de les meves forces, restituir la bona imatge i la confiança en el Cos de Mossos d'Esquadra, establint els procediments per obtenir i difondre imatges que donin una versió més completa de qualsevol actuació policial en situacions com la viscuda. Estudiar nous mecanismes per a l'actuació preventiva contra els violents que utilitzin qualsevol manifestació social per provocar enfrontaments amb les forces d'ordre públic. I en la mesura del que sigui possible –i el director general en té l'encàrrec, ja des de fa

temps, des del principi– reforçar tots els protocols d'actuació a totes les unitats, sobretot de recursos operatius i de la Brimo, per descomptat.

Però ho vull reafirmar: hi havia justificació legal per actuar. Es va intentar mantenir des del principi informació i diàleg, es van complir els preceptes legals i les normes establertes per actuar, es van fer els avisos. I, finalment, la policia va haver d'actuar.

Vaig acabant, president. Accepto i assumeixo que aquest és un debat que es vol portar a un terreny de confrontació amb el Govern, amb el conseller d'Interior. I és legítim, ho respecto i ho assumeixo. I ja vaig dir des del primer moment que n'assumia les responsabilitats polítiques.

Fitxer 4

...m'atreveixo, però, acabar amb unes últimes reflexions, i no per defugir la crítica. No pas, d'alguna manera, emmascarar la dialèctica entre Govern i oposició, sinó perquè observo que no només en aquesta seu, sinó potser també, d'alguna manera, en el fòrum públic, alguns –no pas aquesta cambra– busquen subterfugis, o ens porten a repetir esquemes de debat polític, d'alguna manera, excessivament amb visió a curt termini, per obviar un debat potser més profund, que crec sincerament que haurem d'abordar i que, com a societat, hauríem de fer.

Quin és el model d'ordre públic que desitgem per al nostre país? Volem tenir policia o no volem tenir-ne? Si la resposta és afirmativa, si la volem tenir, hauríem d'acceptar honestament, crec jo, és la meva opinió, una sèrie de principis. Primer: En un estat democràtic no podem admetre que s'apliqui la presumpció de culpabilitat a qualsevol actuació policial que ens desagradi. La policia catalana no ha actuat ni actuarà de manera diferent que qualsevol altra policia d'un estat democràtic amb circumstàncies anàlogues.

Segon: En un estat democràtic no es pot anar amb el prejudici que les actuacions policials vulneren drets. Si la policia no existís i no actués no es vulneraria cap dret, senzillament perquè no en tindríem cap. Si els tenim, si els podem exercir és perquè la policia, sí, ho sento, de vegades exercim la força i la seva capacitat legítima de coerció ens garanteix aquests drets.

Tercer: En un estat democràtic, quan la policia indica que s'ha de sortir, però que no es pot entrar en un determinat lloc públic, o que s'ha d'obrir pas per a la circulació, ho lamento profundament, la gent n'ha de fer cas, no és optatiu.

Quart: En un estat democràtic no es pot pretendre fustigar la policia, impedir la seva actuació, insultar-la, amenaçar-la, agredir-la i sortir-ne indemne. En un estat democràtic hem de respectar, i quan donen instruccions obeir la policia. I més, quan actua legítimament en defensa de la seguretat ciutadana i de la garantia de l'ordre públic.

He volgut fer aquestes darreres reflexions, no pas per desviar el debat, sinó per assentar una sèrie de principis que, quan els diputats vulguin, evidentment en podrem parlar, segurament avui el que toca és, per això, valorar allò que he intentat descriure i del qual, torno a repetir, crec sincerament que la policia va fer el que havia de fer, lamento les imatges contundents contra les quals no puc lluitar, però reitero que si l'operació s'hagués desenvolupat d'acord amb les previsions planificades pel mateix Cos de la Policia i pels seus comandaments, tot això no hauria passat.

Moltes gràcies per la seva atenció, president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara faríem uns quinze minuts de recés, perquè els diferents grups parlamentaris puguin fer o preparar les seves intervencions.

Per tant, deu minuts, no sé si ho tenen preparat, però deu minuts.

D'acord? D'aquí a deu minuts es reprèn la sessió. D'acord?

Gràcies.

La sessió es suspèn a...